

Асёл на імянінах

Здавалася, без дай прычыны
Леў запрасіў Асла на імяніны.
Асёл ад шчасця захмялеў.
Падумаць толькі! – Ён і Леў.
Здаецца ж, ён і не радня,
Па чыну, сіле – не раўня.
І раптам на табе: “Прыходзь на імяніны”.
– А можа ацаніў ён розум мой, асліны
І буду там за тамаду?

Так... на ім вазілі там ваду.

Воўк на асамблеі

Я раскажу тут, як умею:
Спяшаўся Воўк на асамблею,
Дзе гор, лясоў і стэпаў жыхары
З якой пары
Не могуць між сабою пагадзіцца.
І марыў шэры не спазніцца,
Але, мінуўшы грэчку,
Сустрэў авечку
(Відаць, адбілася ад статка).
– Непарадкі! –
Гаворыць воўк, пусціўшы сліну. –
Ты парушаеш дысцыпліну!
Чаго ты швэндаешся тут?
А ну, хадзем за мною ў суд!
І, збочыўшы з дарогі, шэры
Авечкай добра павячэраў.
Пасля з трыбуны асамблеі
Шкадуе Воўк авечак, млее:
– Па мне, жывое ўсё жыві!
А пыса ўся яго ў крыві.

Мы ведаем драпежнікаў такіх,
Што смерць нясуць і рабства для народа.
На словах, дык яны за мір і за свабоду,
А пысы у крыві у іх.

Дзве пілы

Каля сяла

Сустрэлася з пілой піла.

Адна, як срэбра, ззяе,

А другая –

Зусім іржавая была.

І вось, як кажуць, слова к слову,

Сяброўкі завялі размову.

– Галубанька, не пазнаю!

Скажы мне, родная сястрыца,

Як ты сумела заіскрыцца?

– А я да сонейка ўстаю

І ў лесе ці на рыштаванні

З людзьмі працую да змяркання.

У тым і ўвесь сакрэт,

Што я адшліфавалася як след.

– Ну, праца не па мне, я лепей паляжу,

Ці пад страхой дзе-нібудзь павішу,

Чым дрэва пілаваць у зімнія завеі.

Ты мне адно, сястра, скажы –

Як трэба ратавацца ад іржы?

– Дык і дзіцё ж малое разумее,

Што нават сталь без працы іржавее!

Заяц і Ліса

На сход лясныя жыхары
Збіраліся пад горкай.
Завочна Заяц у бары
Даваў Лісе “праборку”.

– Пара Лісу нам правучыць,
Пара сказаць у вочы:
Чаму ты лазіш па харчы
У курасаднік ноччу?

Лісу Барсук перасцярог
Пра Зайцавы намеры.
І каб ён выступіць не мог,
Ліса прымае меры.

Таму ў прамове, ды не раз
(Зайцоў Лісіца знае!)
Як лепшага гаспадара
І Зайца адзначае.

– Ён краю нашага краса,
Да подзвігаў ахвочы...
У Зайца бліснула сляза.
Ён лапкай выцер вочы.

Калі ў праўленне вызначаў
Лісіцу Касалапы,
То, кажуць, Заяц падымаў
Усе чатыры лапы.

Другі начальніка свайго
Ў закутку крытыкуе,
А як да справы – за яго,
Што Заяц, галасуе.

Індык

Вось нешта раз на птушкаферме
Індык, пад'еўшы добра зерня,
Пачаў між птушак выхваляцца:
– Са мной хто можа параўнацца?!

Ну гляньце, птушкі, на мяне!..
Ды крыллямі – як чыркane!
– Сваім я лёсам ганаруся,
Ну, што вы варты, куры, гусі?

Са мной вітаецца сам Бык,
Як стрэне дзе: “Здароў, Індык!”
Пастаўлю хвост – зайздросціць Пава,
А чуб, як макаўка, на славу.

Або калі закулдыячу –
Ад шчасця сам я ледзь не плачу.
І салавей, сябры мае,
Ніколітак не запяе.

Але тут Лыска не стрываў
І ў выхвалякі запытаў:
– Хацеў бы я, Індыча, знаць:
А ці умееш ты лятаць?

Быць мастаком яшчэ не значыць
Хадзіць ды толькі кулдыячыць.

Ліса ў калектыве

Барсук, Кабан, Мядзведзі два
І рыжая Лісіца
Рашылі ляда карчаваць
Пад проса і пшаніцу.

Пакуль там аглядалі пні
І плошчу вымяралі,
Ліса з усімі дзень пры дні
Хвастом між пнёў віляла.

Аднак, як дружны калектыў
Узяўся за работу,
Ліса хавалася ў кусты
Або ў цянёк пад плотам.

Пад восень проса аж гудзе,
Шуміць, як гай, пшаніца,
З усіх лясоў звяры штодзень
Прыходзяць падзівіцца.

Калі ж сабраліся ўсе
Аднойчы у бяседзе,
То ўдалося і Лісе
Сказаць пасля Мядзведзя:

– Мы працавалі, што краты, –
Старанна і з натхненнем!
Я п'ю за дружны калектыў,
За нашы дасягненні!

Мне давалося сустракаць
Такіх людзей ліслівых,
Якія ўмеюць раздзяляць
Здабыткі калектыву.

Рак-прамоўца

Пачалі рыбу хваляваць
І чуткі, і размовы,
Што Рак збіраецца сказаць
Цікавую прамову.

І вось прыйшоў жаданы час,
Сплылося многа рыбы,
І Рак, з трыбуны у карчах,
Стаў сыпаць факты, лічбы.

Віры, затокі называў
І даўжыню ракі той,
Карчы і ціну памінаў,
І кручы, і ракіты.

А на пытанне Шчупака
Не мог сказаць, на сорам,
Куды ўпадае іх рака:
У Волгу, Сож ці ў мора.

Такіх выпадкаў хоць не шмат,
Але ўсё ж бывае:
Чытае Рак людзям даклад.
Аб чым? – І сам не знае.

Свіння і Баран

Свіння, задраўшы лыч угору,
Да Барана зайшла ў кантору.
Зарохкала: «Пасаду мне, пасаду...»
Куды б вы думалі? —
У грады!
Баран, абклаўшыся паперамі па вушы,
Убачыў у свінні не лыч, а капялюш.
Ён нават капытом не рушыў,
Спакойна бэкнуў ёй: «Бяру,
Таварыш Хру...»
Праз нейкі час,
Залезшы ў агарод,
Свіння пусціла лыч у ход,
Спаласавала ўсё ушчэнт.
Пасля яшчэ,
Зрабіўшы разварот,
Перакуліла плот...
Калі прынеслі акт аб шкодзе
У агародзе
    Барану,
Той прачытаў і вокам не міргнуў,
Прамармытаў: «Н-ну-н-ну...
Дык як жа так? Чаму ж?
А капялюш?...»

Як ты свінню не апранай
І як не кліч —
Заўсёды памятай
Пра лыч.

Тата, Мама і Я

(Пародыя байкара на парадыста Георгія Юрчанку)

Я фірму новую

Засноўваю –

Усіх падрад пераніцоўваю...

Такі ўжо ад прыроды Я,

Што толькі здатны на пародыі.

Яны, бывае, блазнаватыя,

Але ў тым Мама з Татам вінаватыя...